

‘Echt eten’: dat is wat we tegenwoordig steeds meer willen. De commercie speelt daar handig op in door te strooien met termen als *puur*, *lokaal* en *eerlijk*. Maar hoe eerlijk zijn die woorden zelf eigenlijk? En waarom vallen we ervoor?

ASTRID BRACKE
LITERATUURWETENSCHAPPER

JAAP MEIJERS
FREELANCE JOURNALIST

Illustratie: Hein de Kort

“Écht eten”

De opmars van verantwoord-voedsel-woorden

Zomaar iets eten kan natuurlijk écht niet meer. Je moet letten op wat je eet, want er is goed eten en slecht eten. Slecht eten is chemische vette troep die de voedsel-industrie produceert zonder stil te staan bij mens en milieu. Om goed eten te omschrijven zijn er woorden die goed klinken. *Ambachtelijk* en *huisgemaakt* bijvoorbeeld. Nog beter zijn *eerlijk*, en *puur*. Soms ook is goed voedsel ‘duurzaam’, ‘biologisch’ of ‘organisch’.

Honderd procent

“Écht eten” is de slogan van Marqt, een keten van winkels met producten die ze aanprijzen als “verant-

woord”. Als we er op een zonnige zaterdagmiddag naartoe lopen in het centrum van Haarlem, zien we daar ineens overal winkels en restaurants met goed eten. In de lunchroom annex winkel Natuurlijk bij Jetties! vinden we rooibosthee waarvan de verpakking meldt dat er “echte ingrediënten” in zitten. Blijkbaar is behalve authenticiteit puurheid heel belangrijk. Even verderop zit een eettentje dat “100% Italiaans” is; het heet zelfs Centopercento. Hamburgertentje Bocadio biedt “puur eten”.

Ketens die zich toeleggen op verantwoord eten schieten als eetbare paddestoelen uit de grond. In oktober openen biosupers in Heiloo, Den Haag en Delft. Verder kwamen er winkels bij van EkoPlaza,